

# LA CAMPANA DE GRACIA.

## DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA

### SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.



—Vamos, men vaitx embafat de tantas festas! y anyoro las de la dona.  
 —Esperaus, home; que segons lo govern encara no las habem comensadas.



ADVERTENCIA.

Tots los corresponsals que deixin de satisfer l' import de las Campanas que 'ls habem remés, deixarán de rebre 'l nostre periódich. No volém ser mes cornuts y pagá 'l beure.

COSAS DEL BRUSI.

En los temps antichs los diaris debian escriure's á la llum de la llumanera. Avuy s'escriuhen á la llum del gas, y quan menos á la del petróleo.

Lo progrés se fá coneix en tot. Jo sempre 'm recordaré d'aquella teoria de que l'home descendeix del mico. ¡Un mico perfeccionat! ¿Volen mes progrés?

Pero no sé: se m' ha ficat al cap que hi ha homes tant tussuts y tant amichs de la sèva, que al sol objecte de contrariar aquesta teoria, una vegada han arribat á homes tornan á descendir los grahons de l' escala del progrés y tendeixen á tornarse micos.

¡Deixiase de un home tossut y enamorat del caminar dels cranchs!

Aixís mateix crech jo, que ab tot y haverhi gas y haverhi petróleo, hi ha periodista que eecriu ab la llumanera al davant, si es que no hu fa ab culs de ciris trets de una sagristia ó procedents de un monument del Dijous Sant.

Tot aixó se m' acudeix cada dia al tallar lo diari de 'n Brusi.

No sé si es ilusió; la vritat es que al obrirlo sento sempre pudó de cremallot ó una furtó d' incens que 'm tapa 'ls esperits.

Y es que á ca'n Brusi, qu' en los seus temps havian tingut la ploma de gacela de 'n Balaguer, que havian liberelejat, que fins havian acceptat de certa manera la revolució de Setembre, á còpia de rebre incens de mitja dotzena de llanuts que hi están suscrits per estolvirarse 'l treball de pensar, los quals afluixan dotze rals cada més perque en Mañé pensí per ells, han arribat á encegararse... y avuy pot dirse que han perdut l' *oremus*.

O sino, á las probas: S' acaba la guerra: la nació respira: sembla que l' hi han tret un pés de sobre: per tot arreu se preparan festas y festetas, domasos y lluminarias, entusiasme y goig, crits de victoria y transports d' alegria.

Al Brusi aixó l' hi fa mal—perqué á la cuenta are 'ls carlins son de la sèva corda.—¿Y que dirian vostés, si després de matáls'hi un germá, 'ls vehins ho celebressin ab un fartori?

Donchs lo Brusi surt y exclama: «¡Que féu liberals malvats! ¡Que féu! ¡Héu olvidat que en los cadávers del Nort, calents encare, hi alenta 'l patriotisme mes gran, l' amor á la religió y á la monarquia? Recordéu-vos de lo que deya un gran poeta:

*La muerte de un contrario valeroso solamente el que es vil la solemniza.»*

¿No van sentir vostés una xiulada inmensa? ¿Una xiulada que fins tontollava 'l pámpol de la llumanera de la redacció de 'n Brusi?

Era que tota la prempsa d' Espanya saludava com se mereixia aquesta sortida de broch gros, aquest modo d' engartárlashi pèl descusit.

¡Patriotas y religiosos los assessins de Cardedeu, Berga, Llahers y Vallfogona, los saquejadors de Granollers, lo Vendrell y Cuenca, los incendiariis de las iglesias, los violadors de nostras esposas y nostras fillas, los criminals que per espay de quatre anys han lutxat contra los monarquias y una república, contant per crims las horas de la sèva existencia y per criminals lo número de sos partidaris!...

¡Ah! si jo fós dels que pagan las tres pesetas perque 'n Mañé pensí per mí, me 'n aniria á la botiga del carrer de la Librería y diria: —Tornim los dotze rals, que no vull mes comedias.

Bè sé prou que 'l vuyt que jo deixés en las llistas dels suscriptors, l'ompliria tot seguit un carlinarro qualsevol; y encare mes: potser pagaria 'l recibo, trayent los dotze rals de la pacotilla que vá ferse, corrent aventuras per aquets monts de Déu.

Lo *Brusi*, com si l'hi haguessin clavat una bleada al clatell, sur lo dimars últim tant fresch y tant campant com si tal cosa.

«¿Que vol dir aixó de que 'm xiulin per tot Espanya? ¡Si son lliberals! ¡Si son revolucionaris! ¡Si son los que han fet *La loca del Vaticano* y 'l matrimoni civil!

«Nada, nada: vosaltres anéu fent matrimonis civils y *locas del Vaticano*, y 'l poble generós y noble farà guerra civil.»

¿Reparan com ha perdut l' *oremus*?

Ara resulta que la guerra civil es una gran cosa, una d' aquellas cosas que fan desitjarse, de la qual lo país se 'n anyorará, y per caritat dintre de dos ó tres mesos ne demanará un altra.

¿Si encara 'ns dura 'l bon gust! ¿Quina diversió necessitem los espanyols, més agradable y més barata?

Ja 'u veuhen: lo *Brusi* s' entreté en aixecar morts.

Derrotats los carlins per tot arréu: vensuts per l' opinió y per las bayonetes, hi ha qui 'ls aixeca y 'ls abraça, y d' amagat se treu la gorreta de pisa per calarse la boina.

Algú ha dit que haventse quedat lo *Cuartel Real* sense sortir, lo *Diari de 'n Brusi*, sempre bon company, fá tot aixó per servirli las suscripcions.

Altres asseguran que 'u fá al veure que ab lo cambi de las instituciones, no ha cambiat la lley del progrés: al veure que la llibertat de conciencia conquistada ab la revolució de Setembre aménassa cousevrase ab l' actual situació y desitjós de segar lo camp revolucionari.

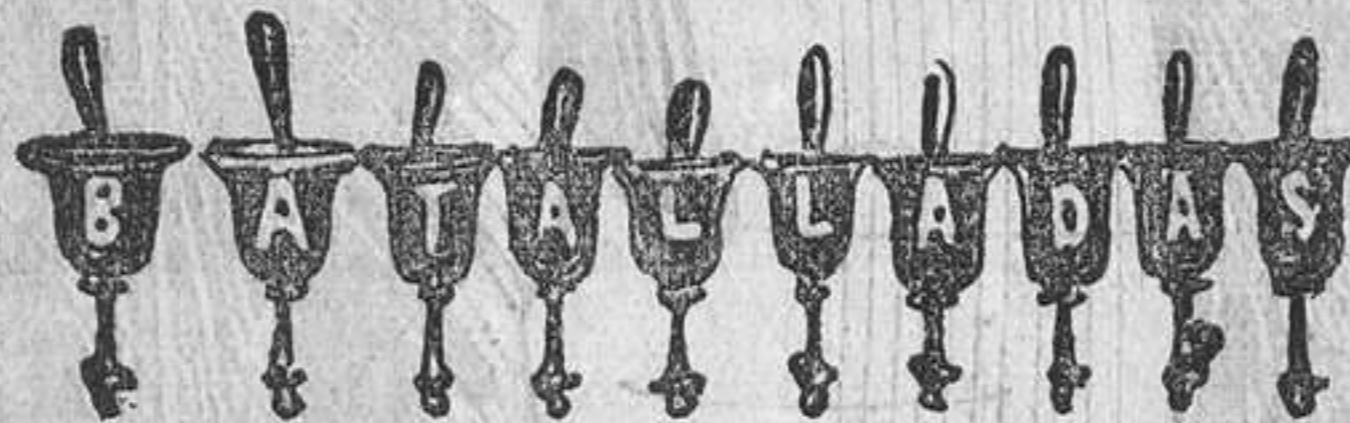
Per xó dona la má als carlins, y entra en la llopada d' ells.

Res de llibertat religiosa: tot per l' unitat católica.

Pero 's tallarán, per alló de que: «*Quos Deus vult perdere, prius dementat.*»

Que traduhit vol dir: «Quan Déu vol perdre á un Diari, de primer l' hi fá perdre la xaveta.»

P. K.



Participém que D. Camilo Fabra en la discussió del mensatge no ha demanat torn.

Ell se reserva per milló ocasió. Quan voli un ase, ell demanará la paraula.

En *Brusi* en la guerra de Crimea, defensava als russos, y 'ls russos van perdre.

En la guerra d' Italia, defensava als austriachs y 'ls austriachs van perdre.

En la de Méjich, als francesos y ván perdre també.

En la de Prussia, á Napoleon, y Napoleon vá caure.

Are defensa als carlins y han caigut. Y á l' unitat católica y caurá.

Hém acabat la guerra del Nort y are comensará la guerra en Madrid.

Hi ha qui s' empenya en creure que 'ls carlins no han sigut vensuts: qu' es necessari alentarlos y cridarlos á que vingan á confondre's ab los moderats.

La ploma sustituirá á la bayoneta: la idea á la pólvora, y la tinta á la sanch.

Y á Madrid com al Nort serán vensuts.

Qui está de pega, hasta ab los faldons ensopega.

Baix lo títol de «Cosas del Liceo» diu nostre colega *La Gaceta Universal*:

«En la funció celebrada en solemnitat del sant del conseqüent liberal Exm. Sr. D. Baldomero Espartero, pacificador d'Espanya quan la guerra dels set anys, vá cantarse en lo Liceo l' himne de Lutzana, vestint lo cos de coros lo traje que usau los mártirs del cristianisme en lo *Poliuto*.»

¿Y qué dirian que vá figurarse molta part del públich?

Que al sortir á representar lo *Poliuto* 'l cos de coros, vestiria l' uniforme de *veteranos*.

Si senyors, vá créures'ho, perque al menos la conseqüencia era molt lógica.

Los dias de las festas, Barcelona feya goig. Pocas vegadas s' havian vist lluminarias tant lluidas y per fer comparacions casi hauriam de remontarnos á l' época en que en Prim vá venir á visitarnos.

No aném á fer cap descripció, perque al pensarhi, encare 'ns dura l' enlluernament y no tinbriam pas forsa sufficient per ferla.

Una pregunta: ¿Hauria succehit lo mateix si en lloch de obtenirse la pau incondicionalment, s' hagués obtingut per medi de un conveni?

Jo no dich que á ca'n Brusi no haguesen posat un parell d' atxas mes; pero en lloch mes.

Solemnisar la mort dels carlins ab gas, es un doble triunfo.

Lo triunfo de la llibertat y dels adelantos moderns.

Si ells haguesen guanyat, haurian solemnizat la nostra ab gresolets d' oli y teyeras.

Esta bé que 's fassan lluminarias, que 's dongan balls, que 's tirin castells de foch, que 's organisin festejgs, gatzara y broma per celebrar la pau.

Pero ho estaria mes si tot aixó anés acompanyat de un altra cosa.

Si are 'ls deyan:—«S' ohra una suscripció nacional en favor de las víctimas de la guerra, aixís de las familias dels morts, com dels pobres descalabrats» ¿que farian?

¿No 's treurian un bossí de pá de la boca, per donarlo á n' ells?

Jo voldria que 's fés aixó: ho voldria. Figúrinse que si 'ls gran-potentats de Barcelona han tingut per la suscripció de 'n Martinez Campos, cantitats respectables, ¿qué no tindrian per aquets pobres números, que sense renom ni gloria, se'n tornan á casa ab una cama de fusta ó un bras de ménos?

¿Oh! Jo estich segur que daria resultats magnífichs.

Fins me sembla que si jo fós general y me'n haguessin fet portantlos á n' ells á la victoria, tindria un remordiment de conciencia no donantlos la major part de las mévas comoditats. Los ho dich de veras.

Ha arribat á Madrid lo director qu' era del *Cuartel Real*.

Vaja, Senyó Brusi: miri quina proporció mes bona per adquirir un nou corresponsal, pel seu *Diari*.

Agáfila, que no'n passen gayres.

Per solemnisar la pau, al Congrés darán un ball.

¿No veuhen? Aquí sí que s'hi llahirá en Camilo Fabra.

Per solemnisar la pau, al Congrés darán un ball.

¿No veuhen? Aquí sí que s'hi llahirá en Camilo Fabra.

Per solemnisar la pau, al Congrés darán un ball.

¿No veuhen? Aquí sí que s'hi llahirá en Camilo Fabra.

Per solemnisar la pau, al Congrés darán un ball.

¿No veuhen? Aquí sí que s'hi llahirá en Camilo Fabra.

Per solemnisar la pau, al Congrés darán un ball.



Insertém la següent poesia, que junt ab la que vá en altre lloch d'aquest mateix número, tant varen cridar l'atenció la nit del di-lluns últim en lo *Teatro Rómica*:

CANT DE PAU.

Sona 'l toç de la campana per la serra y per la plana portat en alas del vent; mes sa veu avuy no aterra, que son toç no crida guerra ni convoca á somatent.

Vuy son toç es de alegría. puix joyosa n' anuncia que reviu per tot la pau, que ha rodat al negre abisme l' envilit absolutisme que sol fer al poble esclau.

Al remó de la brivalla, succeheix l' alegre gralla y 'ls cantars de lo jovent; y orenels y cogulladas veurém tornar a voladas puig los corps fugen corrent.

Ja 'l pastor los ramats guia tot sonant la xirimia: Junveix los braus l' avi vell; y l' hereu ne pren l' aixada despres de penja en l' estrada de un rónech clau son fusell.

Reviu á la nova vida pobre mare condolida. La patria li torna 'l fill; que 'ls tirans fugint d' Espanya se n' han dut á terra estranya fias la sombra del perill.

Ja entona cantis la maynada: la doncella enamorada son pit aixampla al amor, y 'l fa tri que la enamora ab quina ansia espera l' hora de unir sa sort á sa sort.

Lo content per tot se mira; y mercats, aplechs y fira fan la vila, 'l poble, 'l lloch; y de nou crusan la plana llensant fumera galana voladors carros de foch.

La guerra ja no t' escusa l' arch de pau tot l' espay crusa: ha finit la tempestat. Vuy comensa nova gesta. Campanas, canteu la festa de la santa llibertat.

E. V. V.



Davant de las reixas del quartel de Atarasanas, guarnidas totes de vasos de colors, s' hi atura un pagés que acaba de arribar de fora. ¡Macatxo ab la gent de Barcelona! Té, arriba que un home te set y ja troba 'l got amanit y agafant un dels vasos, pensantse qu' era un refresc, se 'l xarrupa.

Davant del monument: —¿Que hi fa aquella pobre dona á dalt de tot? —Res: á baix hi ha enterrats los pobres soldats, y la dona de dalt ho explica al públich.

Un altre: —¡Ay pobre dona! Tot lo sant dia ab los braços en l'aire! —Oh! Ella ray, que l'ajuntament l' hi passa dos duros diaris.

Parlant de la terminació de la guerra, á un mateix temps diuen dos amichs meus:

—Y are ¿que 'n farem dels capellans carlins? —Un bisbel va di un tercer: darlos una mitra.

Desembarca 'l Terso á Inglaterra y li clavan la gran xiulada. Me reconcilio ab los *inglesos*.

Al arribar á Orleans, Carlos ximple baixa del tren, entra al restaurant, esmorsa y se 'n vá sense pagá 'l gasto.

—Epl l' hi diu 'l mosso ¿Qui paga? —Ay! esclama 'l Terso: dispensi: la costum... Are 'm figuraba jo qu' encare eram á Espanya.

Lo senador Bravo pronuncia un discurs. Los periodistas lo felicitan y 'ls regala un dinar. Pronuncia un discurs lo bisbe de Orihuela, Los periodistas lo felicitan també y ¿que dirian que 'ls regala? Lo sopar? No senyors: tres benediccions.

Accident de carnestoltas: Afeitava un barber á un mosquit, de nás mes que regular, que tenia que ana al ball. Com que la llengua dels barbers no es curta, parlavan de caretas, disfrassos y balls, y distret va ferli un tall al nás. —¡Ay! esclama: distret ab la conversa, cregui que m' havia figurat que duya 'l nás posit.

Lo primer dia de las lluminarias la atmósfera estava mitj cuberta. De modo que hi havia *broma* á la terra y *broma* al cel.

Van á ser llicenciats los soldats de la quinta del ' any 70. Proposo que la llicencia que s' dongui á n' aquets valents, se 'ls colouqui dintre un canó de plata. Res de llauna: que lo que han fet no son bromas.

Un filosof al veure 'l castell de foch, comparava las guerras ab un cohet volador: —Té, miral, deya: ¡xiip! una pila de foch, un tró y una *pluja de estrellas*.

Tothom ataca á n' en Romero Robledo. Los uns porque son revolucionaris y ell n' era y are no n' es. Los altres porque son conservadors y ell n' es y avants no n' era. Ell se 'n riu: si cau s' espolsa, torna á seure al *banco azul* y ¡viva la sal de Andalucía!

Un bon ditxo de 'n Romero Robledo. Traduheixinlo al andalús y veurán quin bon efecte. Un dia deya un diputat: —Al poble espanyol un dia se li acabarà la paciència. —Lo que farà 'l poble espanyol, vá respondre l' actual ministre de la Governació, será lo que feya un *company* de la mèva terra, que apoyat á la brana de un pont, exclamava: —Aquí m' estich, y á mi, ni Dèu me mulla la cara.

Un altre *culo* 'l sent, se posa la punta de la llengua á la punta del dit, y li mulla la cara ab escupina. —Hola: diu lo primer, ¡qué no tornas á mullármela! Y l' altre repeteix la operació. —Per tercera vegada, aquí 't vull veure, macol Y l' altre continúa. —Veyám si ets tant valent per tornarhi. Y l' altre, dali que dali, y aixís continuan un quart de carrera, fins que 'l primer exclamava:

ma:—Home, sabrias dirme al menos quan se te acabarà aquesta saliva?

—Aixís son, continuava 'l ministre, 'l govern y 'l poble: al poble pot acabárali la paciència; que lo qu' es al govern no se l' hi acaba la saliva.

Es molt notat que hi haja rectors que 's nequin á cantá 'l Te-Deum per haverse obtingut la desitjada pau.

Ab uns quans aixís y ab uns quans com lo capell de Flix y 'l de Santa Cruz, la religió s' immortalisa.

Tés célebres.

Té xino.

Té indio.

The Times.

Té de 'n Cánovas.

Y Te-Deum.

Un poeta:

—«Brilla l' aurora de pau.»

Un positivista:

—Jo 'u crech que brillal! No ha tingut mala sort aquesta Aurora! En Pau, lo seu marit es home de trescents mil duros!

BON VENT...

Ja es fora: ja s' ha escapat ja ha atravesat la frontera; ja Fransa de cap manera l' hi vol dá hospitalitat.

Ja de pó y d' angunia groch, corra lleguas mil y mil, y vol fusellá 'l carril, porque diu que corra poch.

Ja s'embarca. Ja 'l sachseja la mar del pas de *Calé*, y 'l vol fusellar també porque trova que 'l mareja.

Ja posa 'l peu, tremolant, á Inglaterra, hont. descomesos, tot un ezcércit d' inglesos dihuen que l' está esperant.

Ja ni sab lo pobre ahont és: ja se sent la saragata de 'ls que l' hi han dexat la plata donantlos éll pagares.

Ja de que 's trova molt mal los hi diu la vritat neta. Ja 'ls hi fa la figuereta sense que li caiga un ral.

Ja, sentintse pestes mil, se veu tant atribulat, que 's pensa qu' ha comensat un altre guerra civil.

Ja busca qui 'l sostindrà; pero com no dú calé, al costat seu ja no té ni sisquera un escolá.

Ja s' escapuleix com pot, á Ungría á passá l' estona, y en allí la sèva dóna l' hi mou un altr' esbalot.

Ja veyentse aixís esclama, ple de trastorn y mareig: «Ja tenen rahoi! Ja veig que soch un rey de camamal!»

¡Y tal si ho ets, trapassé! ¡Y tal si 't varen armar! Ja pots dir que 't van pescar sense canya y sense esquél!

De ser tú rey, ja mes voltas no esperis, que no és de lley; pen-a sempre qu' ets un rey qu' has caigut per Carnestsitas;

Que 't varem treurer d' aquí cansats ja de tant sufrirte,



y que varem despedirte, cridante: «De setze i vil»

Y per fi pensa si algú vol desmentir lo que parlo, qu' el dia d' anà a enterrarlo, te varem enterrà a tú.

Déixat, donchs, de pretensions, no 't fhis mes de babaus, procura curarte 'ls blaus, no 't fiquis mes en cansons.

Paga 'l que deus, si fortuna pots trovar per quedar lluhit; y tornaten cap al llit que lo que veus es la lluna.

J. F. i C.

FESTAS.

Solen dir que á Barcelona per petit sant fan grossa festa.

Aquesta vegada ha sigut al revés: lo sant ha sigut gros y las festas petites.

¡Ey! Entenemos.

No 's tracta del vehinat. Las festas dels particulars han sigut espléndidas com ningú s'esperaba, aixís com las lluminarias del Ajuntament han estat.... com ja s'esperaba tothom.

Las festas varen comensar en la Catedral, ab un Te-Deum, y acabaren en la Catedral, ab uns funerals.

Cap y qua.

L' obelisch que 's va aixecar en la Plassa que, are per are, 'n diuhèn de la Pau, no va estar llest fins lo diumenge.

Hem averiguat que d' aixó l' Ajuntament no 'n té la culpa. A la quènta ell s' babia proposat que no estés llest fins passadas festas; pero 'ls treballadors lo varen fer quedar malament.

Se queixaba un periódich de que en lo programa de las festas hi figurés una funció de totes.

¡D' aixó 's queixa?

Si que gemega per poca cosa.

¡Home, si l' época ho demana!

¡No 's recorda de 'l Pan y Toros?

—Escolti: aquells monument que designa?

—Home, es un monument a la pau.

—¡Ja! ¿Y qu' es alló que té á la má aquella figura?

—Una corona.

—¿D' espinas?

—Home, no: de llorer.

—¿Y lo de l' altra má?

—Un ram d' olivera, com volent dir: ¡Fora, carlins, que porto oli!

L' Ajuntament ha fet molt us del gas porque els forasters no pugan dir que 'ls ha enserat; pero per aixó 'm sembla que no se 'n salva.

Aquella figura del monument habia de portar unas alas.

Pero habent tingut algú temor de que la Victoria volés, 's va determinar aixelarla.

Un deya: —Be, ja está be que fassin festas y que aquestas sigan per la pau; pero lo que s' ha de procurar es que de aquí en avant tinguem la festa ab pau.

Ab las festas de la pau los teatros han estat plens de gom a gom; 'ls cafés y fondas no podian donar l' abast.

—Si aixó es guerra, deuhèn dir los interessats, ¡ni may que hi hagi paul!

Los embalats no podian ser mes petits ni mes mesquins.

Com estém en Cuaresma no convenia que 'l ball fos massa lluit.

En cambi, la funció del Liceo, si va ser una altre cosa.

Veritat es que 'ls embalats eran pe 'l poble y la funció era pe 'ls convidats.

¡Ah! ¡Y 'l Papa m' ha benehit!

Y aixó que 'l programa no ho deya.

¿Qué fa, senyor marqués?

Al demés, haurán de perdonar: la voluntat potser ja hi era, pero 'ls regidors d' are, com son gent de rango, no hi están fets á dirigir festas populars.

CANTARELLAS

AL Diari de Barcelona.

Surt carlista á la finestra y escolta las mévas penas: jo sò un moderat que 't busca, que te busca y no te encuentra.

La santa iglesia perilla densa qu' has deixat l' ofici, vina ab mi, y veurás molt prompte com torném á encendre 'ls ciris.

¡Carlí del ánima méva! Hé, oe, sant, valent, patriota: ajudam, que si m' ajudas tots dos farém bullir l' olla.

Los rojos sempre demanan la llibertat de conciencia: ajudam carlí de l' ánima y 'ls hi farem la trabeia.

S' enten lo batxí y l' argolla, l' escarceller y la reixa: s' entenen l' ase y la burra, y jo y tú 'ns tenim d' entendre.

P. K.

EPIGRAMAS

—Joan: ¡Quant temps sense veure! ¿Que 't fás?—T' ho diré al moment: ara 'm faig una livita y uns pantalons de patent.

Dinà un dia ab la Leonor en Pep. y acabat va al-arse, y aquella per disculparse, ab veu que parlia 'l cor dique: —Ha estat mol mal dinar pèl que jo volia fà. —Pues vegi, per mi també pèl que volia menjar.

F. LL. B.

—No m traurá 'l mal de l' espatlla lo curander, un tal Grau. —Com de metje no té grau en lloch de curá 'l t' espatlla.

P. B.

—¿Com t' trobas, Estradè? —Una mica cosipat. —Ja cal que te 'l cuidis bé, que sol dar mal reultat. —Si que bona la faria!... Lo que procuraré, Ambrós, maltractarlo cada dia y á veure si toca 'l dos.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Ralip, Tomaset y Jo mateix, X de la P.; Un morenet, D. Capde la y Cap vert, Mariano Cadenet y R. F. Los demes etc. etc.

Ciutadans D. Capella y Cap vert: Hi anirà el problema.—Romansos: Y un cuento de vesté —J. Llopart: S' ha de correjir molt.—Un Puerto Riqueño: Dispensi que no 'ns n' eudem: en primer lloch per sobra d' original y després porque alló del oca es molt bárbaro.—Un d' Igualada: Tractarém de parlar del assumpto: quan hém llegit la carta ja era tart.—Mariano Cadenet: Lo problema es massa tecnic.—Paquito y Pinet de Reus: hi anirà 'l geroglífich.—Joan de Burgos. No li contestarem pas cosa per cosa; pero la vigésima part de lo que 'ns envia sempre hi anirà.—Gubis: Está ben verificat; pero l' assumpto es passat de moda: la política devora molt.—Un galetayre: Lo cuento hi anirà.—Torneuffort. A la pregunta que 'ns dirigeix no podém contestarli: ja 'u veurá. Lo que 'ns envia, no fila.—Tampoch fila lo que 'ns envian los ciutadans E. Ralip, etc., La Comissió, Pubill, R. F., Francisquet, Marqués de la Segarra, Lola Mauro, Jovita C., J. E., Deubet de Reus, Dos tés y un café, Criat desmanat, Andalús del Clot, Caixalet, Un Andreuhense, E. T., Llop papa-moscas, E. Sala, Criat desmanat, Doña Tuyas, Francisco Jugeté, J. E. R. y B., Barrica, Un lector constante, Principi y Vi, Tarat, Buldoch, R. F., Tomaset y Jo mateix, Ceferino Pastisé, Rival d' aquest govern, Pica taxas, Rumians sense banyas y Estripa cuentos.—Xacrapeta: Hi anirà l' epigram.—Joan Cots: Tindrém en compte la noticia.—Desabogat: A mes de lo insertat en l' últim número, hi anirà un altre epigram.—Dos de la unitat bucòica. Lo pensament del sonet pot aprofitarse —Llorench Campaer: Idem lo de un cuento de vesté.—P. Zayos y A. F. O. Lo que vostés dos nos envian recorda que saben ahont tenent la ma dreta; pero que devagadas, y entre ellas en te cas pre-én, escriuhèn ab l' esquerra.—Llpari: Hi anirà un geroglífich.—Viudo desesperat: Idem una pregunta.

ANAGRAMA.

Tot son los corps, tot es la mar, tot las montanyas de Montserrat. Sol fer las llebras tot n. on criat; tot los carlins solian dar. Los llaunés tenen tot castellá: tot es, me sembla, mont africá. Lo tot per últim la llebra fá: vuit tots, cinch lletras... y adéu siau.

ANGELITA.

XARADA

I. Figurat lector que l' hu indica que no 'n hi ha més: lo primera-dos «que miro ó que me 'n vaig» tú mateix. Ma tersa y dos bona fruita (essent madura, s' entén) No porta qui tersa y quatre are 'l tot es dins del vers.

II.

En tot ne va demanar á la prima-dos y tres, y van dirli un quart mes clar que va quedar tot sorprés.

RALIP.

ENDAVINALLA.

Molts cops sense molt costar diuhèn la gent que soch car, y molts cops sent molt dolent que soch bo diuhèn la gent. Naixó al bosch y 'm civiliso porque solch morir á casa. Crech que no serás cap asa. Endevinam, que ja friso.

P. DEL O.

IMP. DE LA V. Y F. DE GASPAR, ATALEFO, 14.

Lopez, editor.—Rambla del Mij, 2.